

Psalmul 145

Această cântare de laudă este unul din Psalmii alfabetici alcătuiți cu multă măiestrie, și fără îndoială sunt alcătuiți așa, pentru a se întipări mai bine în memorie. Duhul lui Dumnezeu folosește această formă poetică artistică pentru a atrage atenția și pentru a întipări în inimă adevărurile sfinte.

Titlul Psalmului este: *O cântare de laudă a lui David*. Acest Psalm nu conține nimic altceva, decât numai cântarea de laudă, și anume cântarea de laudă în cel mai înalt ton. David a lăudat pe Dumnezeu său și în alți Psalmi, dar acest Psalm l-a considerat, așa cum putem deduce din titlul lui, un Psalm de laudă deosebit de preferat. Cu siguranță, lauda adresată Domnului de către David a fost deosebit de înaltă, căci era glorificarea adusă de un om cu multă experiență, deosebit de sincer și foarte echilibrat în hotărârile luate, dar totodată cu o dragoste înflăcărată pentru Domnul. Niciunul din noi nu poate să cânte lauda așa cum a făcut David, numai el singur a putut-o face; să luăm cântarea de laudă a lui David ca model și să năzuim în adâncul ființei noastre să adorăm pe Domnul, pe cât se poate, tot așa de mult. Va dura mult până când vom deveni asemenea acestui model. Fie ca toți cititorii creștini să aducă cu toată ființa lor cântări de laudă Domnului și Numelui Lui, cu toate darurile pe care le au și cu toată dăruirea. Ce plinătate de cântări de laudă variate vor fi aduse atunci lui Dumnezeu prin Mijlocitorul nostru Isus Hristos!

Psalmul nu este împărțit pe secțiuni, ci constituie un întreg. Pentru a avea o privire de ansamblu vom face o împărțire, chiar dacă nu este cea mai bună, după felul în care David laudă pe Domnul în acest Psalm pentru măreția Lui (versetele 1-7), pentru bunătatea Lui (versetele 8-10), pentru Împărăția Lui (versetele 11-13), pentru previziunea Lui (versetele 14-16) și pentru Harul Său mântuitor (versetele 17-21).

1. Te voi înălța, Dumnezeule, Împăratul meu, și voi binecuvânta Numele Tău în veci de veci.
2. În fiecare zi Te voi binecuvânta, și voi lăuda Numele Tău în veci de veci.
3. Mare este Domnul și foarte vrednic de laudă, și mărima Lui este nepătrunsă.
4. Fiecare neam de om să laude lucrările Tale, și să vestească isprăvile Tale cele mari!
5. Voi spune strălucirea slăvită a măreției Tale, și voi cânta minunile Tale.
6. Oamenii vor vorbi de puterea Ta cea înfricoșată, și eu voi povesti mărima Ta.
7. Să se trâmbițeze aducerea aminte de nemărginita Ta bunătate, și să se laude dreptatea Ta!

1. *Te voi înălța, Dumnezeule, Împăratul meu.* David ca împărat, ales prin harul lui Dumnezeu, preamărește pe Dumnezeu ca Împărat al său. Este bine când slava Împărăției lui Dumnezeu trezește în noi sentimente de credincioșie și ne face să lăudăm maestatea Sa sublimă. Psalmistul a lăudat deseori mai înainte pe Dumnezeul său, o face și acum, și o va face și în viitor: toate au timpul lor, dar lauda lui Dumnezeu se cuvine în toate timpurile. Dacă în momentul de față nu putem pronunța toată lauda lui Dumnezeu care este în inima noastră, este înțelept dacă vom lua hotărârea să continuăm în lucrarea prețioasă și să notăm ca legământ: »Te voi înălța, Dumnezeul meu.« Privește cum psalmistul exprimă dăruirea și atașamentul său față de Dumnezeu prin pronumele »meu«, cum recunoaște poziția sa de supus, prin titlul »Împărat«, și cum continuă să facă cunoscut hotărârea lui de a lăuda pe acest Împărat: *Voi binecuvânta Numele Tău în veci de veci.* David s-a decis ca lauda lui să se înalțe până la *binecuvântare*, sau cântare de laudă adusă Domnului, cu rațiunea iluminată să facă să se reverse lauda spre onoarea *Numelui Lui*, acesta fiind ființa revelată a lui Dumnezeu, și să fie continuată la *infinit*. El folosește cuvântul *a binecuvânta* nu numai pentru a schimba tonul cântării, ci pentru ca totodată sensul să devină mai profund și mai prețios. A binecuvânta pe Dumnezeu, sau a cânta laude lui Dumnezeu, înseamnă să-L lauzi cu afecțiunea personală a inimii, având un fel de gândire plăcut Lui; această lucrare prețioasă ne va deveni tot mai ușoară, cu cât vom crește mai mult în har și vom avea parte de mai multă experiență. David mărturisește că vrea să aducă laudă Domnului tot timpul vieții sale. »În

veci de veci» nu are sfârșit; prin aceasta exclude orice gând cu privire la încetare. Lauda adusă de noi lui Dumnezeu va fi tot așa de veșnică cum este Dumnezeu, pe care-L laudăm.

2. *În fiecare zi Te voi binecuvânta.* Oricum vor fi zilele și oricare ar fi starea și împrejurările, nu vreau să încetez în a lauda pe Dumnezeu. Dacă ne-am gândi bine la acest lucru, atunci în fiecare zi am găsi suficiente motive pentru a aduce Domnului o cântare deosebită de mulțumire sau de laudă. Tot ce a fost în zilele care au trecut, tot ce oferă ziua de astăzi, și tot ce vor aduce zilele care vor veni, să ne constrângă să înălțăm pe Dumnezeului nostru în fiecare zi a anului. Dragostea noastră față de Dumnezeu nu este o chestiune a anumitor timpuri sfinte; fiecare zi este sfântă pentru omul care s-a dedicat lui Dumnezeu. David vine aici mai aproape de Dumnezeu, decât atunci când a zis: »voi binecuvânta Numele Tău«; el spune acum: »Te voi binecuvânta.« Acesta este punctul central și sămburele adorării adevărate; noi admirăm și slăvim nu numai cuvintele și lucrările Domnului, ci și pe El Însuși. Fără prezența vie a personalității lui Dumnezeu este aproape imposibil să-L preamărim; o idee nu poate fi adorată. *Și voi lauda Numele Tău în veci de veci.* Mai înainte a spus că vrea să »binecuvânteze« acest Nume, iar acum făgăduiește solemn să-L laude; el vrea să laude pe Domnul în tot felul. Închinarea divină veșnică din cer nu va fi lipsită de alternanță; ea nu va fi monotonă și nici plictisitoare. În muzica cerului nu se cântă numai pe *o coardă*, dimpotrivă, toate coardele vor fi acordate pentru a aduce *o laudă*. Să observăm felul personal de vorbire: psalmistul spune de patru ori *eu vreau*. Lauda lui Dumnezeu nu se poate lăsa pe seama unui loțiitor; ori tu însuși, eul tău, inima ta, este dedicată acestei laude, ori nu este nimic în această laudă, este numai zgomot și simulare.

3. *Mare este Domnul și foarte vrednic de laudă.* Adorarea adusă de noi ar trebui să fie cel puțin potrivită cu tema ei: un Dumnezeu așa de mare trebuie laudat *cum se cuvine*. Nu există nimic în măreția Domnului care să nu fie vrednic de cea mai înaltă cântare de laudă. La unele ființe, mărimea lor este monstruoasă revoltătoare de răutate; la El este caracterul sublim al bunătății de nemăsurat. Nici-o cântare nu este prea măreață, nici-un cor nu este prea mare, nici-un Psalm prea sublim, ca să laude pe Domnul slavei. *Și mărimea Lui este nepătrunsă.* Cântările noastre ar trebui să fie rodul unei lucrări spirituale serioase, sânguincioase; cântări, care au fost compuse fără o meditație profundă, nu au nici-o valoare, iar melodiile superficiale sunt sub demnitatea slujbei divine. Dar chiar dacă ne-am dedica unei cercetări și meditații profunde și ne-am angaja cu toată dăruirea și grija posibilă, vom fi totuși înconjurați de minuni de necercetate, care, cu toate dorințele noastre de a le cânta așa cum se cuvine, vor părea a fi de neatins. Cea mai bună dovadă de adorare a inexplicabilului este recunoașterea că El este de nepătruns și cu venerație să închidem ochii înaintea luminii orbitoare a slavei Sale. Toată puterea de cercetare a celor mai mari gânditori ai tuturor secolelor nu este suficientă să pătrundă bogăția de nepătruns a Ființei lui Dumnezeu; mărimea Domnului este absolut de nepătruns, și de aceea cântarea de laudă, care I se cuvine, este totdeauna mai presus de tot ce am putea să-I aducem.

4. *Fiecare neam de om să laude lucrările Tale.* Există, și trebuie să existe și în continuare o transmitere a laudei Domnului de la o generație la alta; oamenii vor transmite adorarea Domnului și vor privi ca scop principal al vieții lor instruirea urmașilor lor în această lucrare sfântă. Privim în urmă la experiențele părinților noștri și cântăm despre acestea în cântări sfinte; tot așa copiii noștri vor învăța să slăvească pe Domnul din lucrările pe care El le face printre noi. Să luăm seama, ca să laudăm pe Dumnezeu înaintea copiilor noștri și să nu lăsăm să se nască în ei gândul că lucrarea Lui este o povară, ci că este o plăcere. *Și să vestească isprăvile Tale cele mari.* Generațiile care vor veni vor lucra înlocuindu-se una pe alta; este o operă istorică deosebită, de a cărei redactare se preocupă toate generațiile. Fiecare generație scrie capitolul ei, și când lucrarea se va încheia va fi o lucrare unitară cu un conținut minunat. Psalmistul a început cu *eu*, dar în acest verset a ajuns deja la o ceată nenumărată de cântăreți, care cuprind miriadele generațiilor noastre de-alungul secolelor. Laudarea Domnului face inima să se lărgească; în măsura în care se mărește în noi cunoașterea cu privire la cât de mult este Domnul vrednic de a fi laudat, și se mărește dorința de a aduce această laudă, în aceiași măsură se mărește și aptitudinea noastră pentru aceasta. Lucrările de bunătate ale lui Dumnezeu, și faptele Lui mari sunt o temă

care nu poate fi epuizată de omenire în toate secolele istoriei ei. O inimă umplută cu lauda pentru Dumnezeu trăiește într-o societate îmbucurătoare cu cei mai buni ai tuturor secolelor. Nu ne temem că tămâia se va stinge pe altarul lui Dumnezeu; preoții vor muri, dar adorarea nu va pieri. Slăvit să fie El, care rămâne același Domn minunat și Dumnezeu în toate generațiile.

5. *Voi spune strălucirea slăvită a măreției Tale.* Se cuvine ca un împărat să vorbească despre maestrea Împăratului împăraților. David nu poate lăsa pe seama altora adorarea lui Dumnezeu, chiar dacă toate generațiile vor fi preocupate ca ea să fie neconținută; el trebuie să aibă contribuția personală la ea. El zice: (eu) voi spune ... Și cât de bine, și cu câtă căldură vorbește! Căci cum începe să vorbească, adaugă titlul de onoare: strălucirea slăvită a măreției Tale. El se străduiește în vorbirea lui să găsească cuvinte de exprimare pentru ceea ce gândește și ce simte; el multiplică expresiile prin care vrea să slăvească pe Domnul, Împăratul său. Totul este maestic la Împăratul sublim, trezește respect, este minunat. Cel mai neînsemnat lucru la El este mai mult decât este, are, sau face omul, cel mai mărunț lucru al Lui este mai înalt decât poate să obțină sau să gândească omul. La acest Împărat nu se poate găsi nimic care ar putea să-I reducă demnitatea, și pe de altă parte nu lipsește nimic din deplina strălucire a suveranității Sale: maestrea Sa este minunată și splendidă, iar splendoarea Sa este maestică, El este sublimul, gloria și splendoarea. *Și voi cânta minunile Tale.* Tot ce Dumnezeu face oamenilor este demn de acest Suveran sublim; dar unele din faptele Lui provoacă uimire. Multe din lucrările lui Dumnezeu de putere, de dreptate și de înțelepciune sunt minunate, iar lucrarea Sa de har este minunea minunilor. Despre această lucrare să se *vorbească* în mod deosebit, dar și despre altele asemănătoare ei. Ați pentru aceasta sunt oamenii binecuvântați cu înțelepciune și experiență, în mod deosebit aceia cărora li s-a dat pe deplin darul vorbirii. Astfel de lucruri mari nu trebuie trecute în liniște cu vederea; dacă alții nu le bagă în seamă, atunci oameni cu poziție deosebită, ca David, să și le pună pe inimă, să vorbească despre ele în discuțiile personale și publice. Fie ca toți să avem plăcere să vorbim bine despre Domnul nostru, fiecare în felul lui, coresponzător stării lui!

6. *Oamenii vor vorbi de puterea Ta cea înfricoșată.* Dacă oamenii nu iau seama la unele lucrări ale lui Dumnezeu, totuși faptele îngrozitoare, în care au loc judecățile Domnului, îi constrâng să ia seama la ele și le umplu sufletele, așa că trebuie să vorbească despre ele. Nu au vorbit oamenii în timpul Mântuitorului nostru despre prăbușirea turnului Siloam și despre galileeni, al căror sânge îl amestecase Pilat cu jertfele lor (Luca 13, 1,4)? Și cât de tare se aude strigătul despre războaie, în timp ce despre lucrurile plăcute și bune probabil nu se aude nimic. Știrile de groază se răspândesc cu certitudine. Oamenii pot tăcea când se fac fapte bune; de îndată ce are loc o nenorocire, sau o catastrofă, se înalță un mare strigăt. Puterea groazei este o putere care dezleagă limba unei mulțimi mari de oameni; oamenii nu pot tăcea înaintea lucrurilor care fac să țiuie urechile și care fac părul măciucă. Din când în când s-a vorbit în lume despre evenimentele îngrozitoare relatate de Biblie; despre potop, despre nimicirea Sodomei și Gomorei, despre plăgile din Egipt, despre nimicirea lui faraon și a oștirii lui în Marea Roșie, și așa mai departe. Însă psalmistul a văzut aceste evenimente într-o altă lumină și a cântat despre ele cu o melodie de cu totul altă natură: *Și eu voi povesti mărimea Ta.* Acele evenimente, în care cei mai mulți oameni au văzut fapte îngrozitoare, au fost pentru cântăreții noștri sfinți dovezi ale mărimii Domnului, și el vrea să vestească aceste fapte mari ale Domnului, asemenea unui crainic care vestește slava și demnitatea împăratului său. Vestirea marilor fapte ale lui Dumnezeu este activitatea oricărui credincios adevărat (vezi Faptele Apostolilor 2, 11). Nu trebuie să lăsăm această veste pe seama discuțiilor obișnuite ale oamenilor – ar fi spre dezonoarea demnității Împăratului nostru -, ci să mărturisim personal despre ce am văzut, am auzit și am recunoscut. Suntem chiar datori să atenționăm solemn pe oameni cu privire la marile fapte de judecată prin care se face cunoscut în toată lumea mărimea Domnului, ca prin aceasta să li se atragă atenția să nu mai întărească pe Domnul la mânie. Împlinirea acestei datorii este o datorie sfântă pentru noi și este bine ca printr-o hotărâre solemnă să ne legăm tot mai mult de ea: »*Vreau s-o fac* – cu

ajutorul lui Dumnezeu vreau să vestesc isprăvile mari ale Dumnezeului meu, așa cât voi putea de bine!»

7. *Să se trâmbițeze aducerea aminte de nemărginita Ta bunătate.* Lauda Harului va curge din inima lor umplută cu mulțumire ca apa dintr-un izvor puternic, tot așa de bogată, de naturală, de înviorătoare, voioasă și neîntreruptă. Domnul a umplut inima alor Săi, care au avut parte de mântuirea Lui, cu bunătatea Lui mare, și ei păstrează amintirea acesteia în tainicul inimii lor, și ei se simt mereu constrânși să vestească și altora experiențele lor sfinte. Ei nu se mulțumesc să facă o menționare sărăcăcioasă a acestei bunătății nemărginit de mare; simt nevoia să slăvească această dragoste nemărginită prin mulțumiri nemărginite. Este plăcerea lor să vorbească unul cu altul despre ce le-a făcut Domnul, să compare experiențele lor și să se întreacă în achitarea datoriei lor de a mulțumi. Dumnezeu nu ne-a dăruit niciodată cu modestie, bunătatea Lui față de noi a fost totdeauna tot mai mare și facerile Lui de bine sunt demne de amintit cu laudă, ele ne dau imboldul să vorbim despre ele. Această temă are cu siguranță un conținut bogat, și dacă inima este în ordine, atunci nu trebuie să încetăm a mai vorbi, pentru că nu mai sunt fapte care ar putea fi povestite. O, dacă am practica astfel de amintiri sfinte și dacă din inima noastră s-ar revărsa mai multă laudă pentru Domnul; căci nu este demn ca bunătatea Aceluia care S-a dovedit așa de puternic și de bogat ca Dumnezeu Cel viu să fie îngropată în ogorul tăcerii, așezată în mormântul nerecunoștinței. *Și să se laude dreptatea Ta.* Mai întâi ei vorbesc, apoi cântă, jubilează. Și care este tema care îi face să părăsească amvonul și să-l înlocuiască cu corul? Despre ce jubilează ei? Despre dreptatea lui Dumnezeu, dreptate care îngrozește pe păcătos și pe care chiar oamenii aleși o amintesc cu mult respect. Dar Sfânta Scriptură nu cunoaște numai o dreptate a lui Dumnezeu care pedepsește, răsplătește, ci și una aducătoare de mântuire, și ce minunat, aceea este reversul acesteia. Dreptatea lui Dumnezeu este »comportarea Sa de nestrămutat cu privire la hotărârile Sale și la mântuirea Sa« (*Delitzsch*), prin care El face dreptate poporului Său subjugat, aceluia, care nădăjduiesc în El, le aduce eliberarea și le face parte cu credincioșie de făgăduințele Lui. Dreptatea este speranța credincioșilor din vechiul și din noul legământ. Legământul de har al lui Dumnezeu este mângâierea noastră, deoarece Acela care l-a făcut este drept și nu se va da înapoi de la el. Din momentul când Isus a murit în locul nostru, dreptatea cere și garantează mântuirea aceluia care prin credință iau pe Isus ca Mântuitor al lor. Această trăsătură de caracter a lui Dumnezeu este prietenul cel mai bun al nostru, și de aceea cântăm despre ea. Moda teologică va încerca să extirpeze dreptatea din expresiile divine; oamenii care au trăit pocăința sinceră nu împărtășesc această tendință. Este un semn de maturizare în sfințire atunci când dreptatea și sfințenia lui Dumnezeu devin bucuria noastră. Chiar și un criminal notoriu se bucură atunci când i se oferă harul, chiar dacă el îl privește ca pe un reziduu al adormirii morale; un supus credincios al Împăratului ceresc, dimpotrivă, se bucură cu bucurie mare de faptul că Dumnezeu este așa de drept, că pentru salvarea aleșilor Lui nu consimte să lezeze dreptatea legilor Sale morale. Sunt puți oamenii care izbucnesc în strigăte de bucurie cu privire la dreptatea Domnului; cei ce fac aceasta sunt aleșii Lui, de care sufletul Lui are plăcere.

8. Domnul este îndurător și milos, îndelung răbdător și plin de bunătate.

9. Domnul este bun față de toți, și îndurările Lui se întind peste toate lucrările Lui.

10. Toate lucrările Tale Te vor lauda, Doamne! Și credincioșii Tăi Te vor binecuvânta.

11. Vor spune slava Împărăției Tale, și vor vesti puterea Ta,

12. ca să facă cunoscut fiilor oamenilor puterea Ta, și strălucirea plină de slavă a Împărăției Tale.

13. Împărăția Ta este o împărăție veșnică, și stăpânirea Ta rămâne în picioare în toate veacurile.

8. *Domnul este îndurător și milos, îndelung răbdător și plin de bunătate.* Nu S-a descoperit Domnul lui Moise odinioară aproape cu aceleași cuvinte (Exodul 34,6)? Nu este aceasta marea mărturie de Sine a Domnului, că ne dezvăluie slava Sa, așa cum ea se arată cu raze blânde creaturii decăzute? Ființa lui Dumnezeu vrea să se descopere tuturor fiilor oamenilor care trăiesc

pe pământ în felul acesta: în primul rând, El este *îndurător*, cu caracter iertător, acționează cu generozitate. El tratează creaturile Sale cu bunăvoință, pe subalternii Lui cu bunățate chibzuită, pe sfinții Lui cu har. Cuvintele Lui și faptele Lui, promisiunile Lui și darurile Lui, hotărârile Lui cu privire la prezent și la viitor, toate descoperă bunăvoința Sa, harul Său bogat. La Domnul nu se găsește nimic suspicios, nimic din prejudecățile ființelor părtinitoare, ursuze și întunecate, tirane sau inabordabile, - El este plin de bunăvoință și bunățate. Și El este *milos*, plin de sentimente duioase. El este deosebit de bun și de milos cu cei ce suferă, cu cei slabi, cu cei rătăciți în nebunie, cu cei lipsiți de curaj; El simte suferința *celor* căzuți, a *celor* rătăciți, pe care ei nu o simt, și simte *împreună* cu ei când palpiteză de durere și se prăbușesc în suferințele lor. Inima Lui nu este rece, lipsită de simțăminte, ci caldă și moale, condescendența Sa nu este cu mândrie și provocatoare de durere, iar compasiunea Sa nu se limitează numai la sentimente, așa cum deseori se întâlnește la oameni, ci mila Lui este »marea Sa îndurare« (Luca 1, 78) și absolut practică, fără dragoste de sine, cu adevărat gata să ajute. Mila Lui este adâncă și bogată, ea se revarsă din inima Lui, are mărime divină, este neîntreruptă și eficace. Inima lui Dumnezeu conține o bogăție pe care inima mică a omului nici pe departe nu o poate înțelege, și toată această plinătate este pătrunsă de mirosul plăcut al milei față de suferința omului. Deoarece inima lui Dumnezeu este plină de milă, în ea nu este nici-un loc pentru uitare sau asprime brutală, și nimeni să nu bănuiască așa ceva la El. În afară de aceasta El este *îndelung răbdător*, încet la mânie. Chiar și aceia care resping harul Lui au parte de îndelunga Lui răbdare. Dacă oamenii nu se pocăiesc, ci stăruiesc în facerea răului și continuă chiar să facă păcate tot mai grozave, Îi va fi greu să-și desfășoare mânia împotriva lor în toată plinătatea ei. Răbdarea Lui este deosebit de tenace, și plin de dorința ca păcătosul să se pocăiască și să trăiască, El lasă sabia deja ridicată să cadă și cruță pe făcătorul de rele. »Dragostea este îndelung răbdătoare«, spune Pavel (1 Corinteni 13, 4), și Dumnezeu este dragostea. *Și plin de bunățate, sau mare în Har*. Aceasta este comportarea Lui față de cei vinovați. Dacă oamenii se reîntorc cu căință, ei găsesc iertarea care îi așteaptă deja. Păcatul lor este mare, dar și harul lui Dumnezeu este mare. Ei au nevoie de o mântuire mare, și ea le va fi dată, cu toate că nu sunt vrednici de ea, pentru că dragostea lui Dumnezeu este așa de mare, că ea găsește calea prin care poate să ierte vina mare și s-o anuleze.

9. Domnul este bun față de toți. Nimeni, nici chiar cel mai mare vrăjmaș al Lui, nu poate nega acest lucru; căci atunci ar fi o minciună nerușinată, căci însăși prezența buzelor, care Îl tăgăduiesc în felul acesta, ar fi o dovadă că este o renegare. El lasă pe dușmanii Lui să trăiască, îi îngrijește, dăruindu-le hrana și le ușurează drumul vieții prin anumite facilități și fapte bune; soarele strălucește pentru ei tot așa de cald și de luminos, ca și cum ar fi sfinți, iar ploaia udă câmpiile lor, ca și cum ei ar aparține celor neprihăniți. Nu înseamnă aceasta, că practici bunățate față de toți? În țara noastră răsună vestea bună a mântuirii la urechile tuturor celor care vor s-o audă, și Sfânta Scriptură, marea scrisoare a lui Dumnezeu, este la îndemâna chiar și a celor săraci. Ar fi o răstâlmăcire îndrăzneată a versetului biblic, dacă afirmațiile de mai înainte le-am limita numai la cei aleși, așa cum au făcut unii; ne bucurăm cu bucurie mare de dragostea care alege, dar nu primim cu mai puțină bucurie adevărul minunat, că Domnul este bun față de toți.

Și îndurările Lui se întind peste toate lucrările Lui, sau, domnesc peste ele. Bunătatea care se îndură este o lege pe care o vedem întruchipată în tot universul lui Dumnezeu. Lumea a fost destinată pentru fericire, și chiar acum, când păcatul a desfigurat capodopera lui Dumnezeu și a adus în lume elemente care nu au fost de la început, privim cu uimire cum Dumnezeu a ordonat lucrurile, că prăbușirea în adânc este împiedicată, există un remediu împotriva blestemului, iar durerile inevitabile sunt alinate prin calmante. Chiar și în lumea aceasta lovită de păcat, în care ordinea inițială a fost foarte distrusă, sunt suficiente urme ale domniei unei mâini deosebit de iscusite, ca să aline dureri și să vindece boli. Ceea ce face viața pe pământ să fie suportabilă este bunățatea plină de îndurare a Tatălui atotstăpânitor. Această bunățate se arată în lucrurile mari, și în lucrurile mici, în ființa unei insecte create de Dumnezeu și în natura ei adaptată la condițiile de viață, precum și în cârmuirea destinului popoarelor. Creatorul nu este niciodată aspru în stăpânirea Lui, Susținătorul nu este niciodată indiferent, nefolositor, Stăpânul nu este niciodată

tiran. Nimic nu a fost făcut cu scopul ca să aducă nenorocire, nici-o unealtă nu a fost creată ca să împrăstie jale și suferință; apariția bolilor și durerilor nu corespunde planurilor inițiale, ci sunt consecința stării noastre ruinate. Trupul omului a fost așa cum a ieșit din mâna Creatorului, nu a fost creat nici pentru boală, nici pentru ofilire treptată, și nici pentru moarte, și viața omului nu a fost destinată pentru indispoziție, suferință, frică și chinuri; dimpotrivă, omul a fost creat pentru a lucra cu bucurie și pentru a avea o părtășie fericită cu Dumnezeu. Domnul, cu o compasiune plină de gingășie față de suferința noastră în această lume, a pregătit medicamente pentru bolile noastre și resurse pentru slăbiciunile noastre, și dacă unele din aceste mijloace pregătite de Dumnezeu pentru noi au fost descoperite abia după mult timp, și în acest caz este înțelepciunea pedagogică a lui Dumnezeu, deoarece pentru oameni a fost mai de folos ca ei înșiși să descopere acele mijloace de vindecare și acele resurse, decât dacă li le-ar fi fost oferite etichetate și pe tavă. Putem fi foarte siguri că Dumnezeu nu se desfășează privind suferințele și necazurile creaturii Sale, în care s-a prăbușit din propria vină.

Datoria de a avea bunătate și milă față de animale se poate deduce ca o consecință din aceste versete. Să nu se asemene copiii lui Dumnezeu cu Tatăl lor în ceea ce privește bunătatea și îndurarea?

10. *Toate lucrările Tale Te vor lăuda, Doamne!* În orice creatură există ceva care este spre slava lui Dumnezeu, spre proslăvirea Lui. Arta, bunătatea și puterea care se descoperă în constituția oricărei făpturi vii slujesc deja în sine spre lauda lui Dumnezeu, și cu desăvârșire când o ființă dotată spiritual privește aceste lucrări ale lui Dumnezeu, Domnul va fi proslăvit din cauza aceasta. Unele din lucrările lui Dumnezeu preamăresc pe Dumnezeu prin însăși existența lor, altele prin sănătatea lor; unele inconștient, altele prin exteriorizări voite. *Și credincioșii Tăi Te vor binecuvânta.* Aceste ființe cu afecțiune deosebită față de Dumnezeu se apropie tot mai mult de inima lui Dumnezeu și îi aduc adorare mai înaltă și mai plăcută. Au fost cazuri când oamenii au lăudat pe aceia care i-au urât, tot așa cum noi admirăm vitejia unui războinic care este dușmanul nostru; dar cei sfinți laudă pe Dumnezeu dintr-o inimă umplută cu dragoste, de aceea se spune că ei *binecuvântează* pe Domnul. Ei sunt pentru Dumnezeu; cu plăcere L-ar lăuda și L-ar preamări mai mult, dacă ar putea; ei doresc binecuvântare bogată pentru lucrarea Lui și pentru copiii Lui, imploră succesul pentru lucrarea Sa. Numai cel care a fost binecuvântat binecuvântează pe Domnul. Numai sfinții laudă pe Dumnezeul de trei ori sfânt. Dacă lăudăm pe Cel Preaînalt din pricina lucrărilor Sale care sunt în jurul nostru, atunci trebuie să facem un pas mai departe și să-L binecuvântăm, să-L preamărim din pricina a ceea ce a lucrat în noi, și va mai lucra. Fie ca prima parte a versetului nostru să fie împlinită, dar partea a doua să fie împlinită din belșug!

11. *Vor spune slava Împărățieii Tale.* O temă minunată pentru sufletele care iubesc pe Dumnezeu. Ele, care binecuvântează pe Dumnezeu în inima lor, jubilează pentru faptul că El stă pe tron, și chiuie de bucurie când stăpânirea Lui se descoperă plină de slavă și putere. Nu există nici-o temă de studiu care să ne conducă la smerenie, la ascultare, la speranță și la bucurie ca și mărimea suveranității Dumnezeului nostru. Lucrările Sale Îl preamăresc, dar ele nu-L pot omagia; aceasta o pot face numai mâinile și inimile sfințite. Este o bucurie sfântă pentru sfinți să vorbească despre slava Împărățieii acestui Împărat, despre dreptate, bunătate, durată veșnică a domniei Sale, și despre tot ce este ea. Există împărății pământești care sunt renumite din cauza bogăției lor, a mărimii sferei de afaceri, a istoriei lor încununată de victorii, a libertății care domnește în ele, a afacerilor înfloritoare, și alte lucruri asemănătoare; dar Împărăția Domnului le întrece pe toate în glorie, în slavă reală, în toate privințele. Am văzut odată o clădire impunătoare, închinată »întregei gloriei a Franței«; dar timpul și veșnicia, și tot spațiul este umplut de slava și mărirea lui Dumnezeu, și satisfacția noastră este să vorbim de ele. *Și vor vesti puterea Ta.* Această putere ține Împărăția și ea face slava Domnitorului; și noi o preamărim, atunci când vorbim despre această slavă. Puterea lui Dumnezeu, de a crea și a distruge, de a binecuvânta și de a pedepsi, să întărească și să zdrobească, oferă suficiente teme că să vorbim mereu de ele. Toată puterea vine de la Dumnezeu. Fără El legile naturii ar fi inactive; puterea Sa

este singura sursă a tuturor forțelor, mecanice și a ființelor vii, spirituale și sufletești. În afară de puterea care se vede, există în Dumnezeu o plinătate de forțe. Cine poate calcula rezerva de forță a Celui Nemărginit? Cum va putea atunci Împărăția Lui să se prăbușească? Se vorbește de puteri statale, dar ce sunt acestea în comparație cu această *unică* Putere Mare? Domnul este »fericitul și singurul Stăpânitor« (1 Timotei 6,15). Vrem să ne obișnuim să cunoaștem mai bine această putere, care totdeauna are în vedere numai dreptatea și îndurarea, și să vorbim mai mult despre ea.

12. *Ca să facă cunoscut fiilor oamenilor puterea Ta.* Aceste fapte minunate trebuie făcute cunoscut tuturor oamenilor; și cu toate acestea puțini sunt cei care consideră această cunoștință ca fiind o parte importantă a pregătirii lor. Deoarece statul a eșuat în această privință, și trebuie să eșueze, căci pentru a învăța aceasta este nevoie de mai multă cunoștință sfântă, decât aceea pe care el o poate da sau oferi, - trebuie ca copiii lui Dumnezeu să-și dea toate silințele să răspândească și să transmită istoria sfântă a faptelor lui Dumnezeu. Această lucrare trebuie să aibă loc din nou în fiecare secol, căci oamenii au memorie scurtă în ceea ce privește faptele mari ale lui Dumnezeu. Ei scriu faptele eroilor lor în bronz, faptele pline de glorie ale lui Dumnezeu le scriu pe nisip, și ele vor fi în curând șterse din memoria lor de către torentul timpului; de aceea trebuie să repetăm mereu aceste adevăruri. Sfinții, bărbați și femei, care cunosc descoperirile lui Dumnezeu prin Cuvânt și prin lucrare și trăiesc în dragostea Lui, sunt pedagogii religioși și învățătorii omenirii; ei nu trebuie să se ocupe numai cu trecutul, așa cum fac istoricii învățați, ci ei trebuie să fie barzii prezentului, ca aceia care au profesia să mențină proaspăt și vie în amintirea fiilor oamenilor din zilele noastre marile fapte pe care Domnul le-a făcut în timpul părinților lor și în secolele precedente. Să observăm și contrastul dintre faptele mari ale Domnului și faptele foarte mici ale oamenilor, ale fiilor lui Adam, care reprezintă un neam decăzut în comparație cu tatăl lor, cu toate că și acesta a fost ca un nimic înaintea Creatorului său.

Și strălucirea plină de slavă a Împărăției Tale. Ce temă sublimă! S-o facem cunoscut; vestirea acesteia ne-a fost încredințată nouă, celor care iubim pe Domnul și Îl binecuvântăm. »Gloria slavei Împărăției Sale«, ce temă minunată! Domnia Domnului ca Stăpân neîngrădit peste toate, maestatea și slava Sa în această Împărăție, și gloria acestui Suveran – această temă întreită pune în derută chiar și sufletul cel mai echilibrat. Cum ne putem achita de această misiune? Să năzuim mai întâi, ca noi înșine să privim mai adânc în slava acestei Împărății divine și să facem din ea subiectul discuțiilor noastre, în felul acesta oamenii vor lua cunoștință prin noi despre ea, când Duhul Sfânt va însoți cu puterea Sa cuvintele noastre.

13. *Împărăția Ta este o împărăție veșnică.* Poetul a vorbit scurt timp despre Dumnezeu și despre Împărăția Sa la persoana a treia; dar meditarea lui cu privire la Dumnezeu îl conduce mereu la adorarea lui Dumnezeu. El schimbă vorbirea din »a Sa« în »a Ta«. Privește pe marele Împărat și se aruncă înaintea Lui la pământ. Este bine când studiile noastre evlavioase, citirea Bibliei, meditația, ne duc la porțile cerului, ca să ne aducă mai aproape de Dumnezeu și pe Dumnezeu mai aproape de noi, ca să vorbim cu El față către față, așa cum vorbește un om cu prietenul Lui. Tema cu care psalmistul încheie această parte este veșnicia Tronului divin. *Împărăția Ta este o împărăție veșnică.* Împărăția Domnului este fără început, fără întrerupere, fără granițe și fără sfârșit. El nu va renunța niciodată la Tronul Său, și nu invită pe nimeni să participe împreună cu El în această domnie. Nimeni nu poate să răstoarne puterea Sa, sau să diminueze din puterea Sa de stăpânire. Nici timpurile de acum, și nici cele viitoare, și nimic din ce ar putea să vină, va face să pălească maestatea Sa, să ducă la distrugerea domniei Sale. Cât de mult se poate odihni credința pe acest adevăr: Domnul împărățește în veci pe scaunul Lui de domnie! (Psalmul 29, 10). *Și stăpânirea Ta rămâne în picioare în toate veacurile* (textual: cu accent de proprietate – din generație în generație). Oamenii vin și pleacă, ca umbra pe perete, Dumnezeu însă domnește veșnic. Noi diferențiem împărăția după succesiunea urmașilor lor, numind pe primul, pe al doilea, și așa mai departe; acest Împărat însă este Domnul Întâiul și Ultimul. Adam a trăit deja în acele timpuri îndepărtate sub domnia acestui Împărat, și ultimul

urmaș al lui va sta sub sceptrul aceluiași Atotstăpânit. Slavă Ție, Dumnezeule mare, Tu ești și rămâi Domnul domnilor!

Aceste trei versete sunt un imn plin de venerație la adresa regalității și Împărăției lui Dumnezeu; ele sunt cel mai bine onorate de aceia care se află în Împărăția lui Dumnezeu, care au primit acest cuvânt în adevăratul lui sens, așa cum l-a vestit Isus, și sunt credincioși din inimă Domnului și Împăratului lor. Această Împărăție a lui Dumnezeu este o Împărăție plină de putere și de slavă; o Împărăție a luminii, de a cărei lumină trebuie luminați oamenii, și o Împărăție de putere, a cărei putere trebuie să umple pe oameni; este o Împărăție cu suveranitate absolută și durată veșnică; este binecuvântarea fiecărei generații din toate secolele. Să laudăm această Împărăție și s-o vestim, s-o facem cunoscut fiilor oamenilor, și să recunoaștem această Împărăție, aducând personal Împăratului închinarea noastră, așa cum o face cântărețul Psalmului în versetul a treisprezecelea.

14. Domnul sprijinește pe toți cei ce cad, și îndreaptă pe toți cei încovoiați.

15. Ochii tuturor nădăjduiesc în Tine, și Tu le dai hrana la vreme.

16. Îți deschizi mâna, și saturi după dorință tot ce are viață.

În versetele cu care ne ocupăm, Domnul este laudat pentru grija lui nemărginită față de oameni și față de toate creaturile. Aceasta se potrivește foarte bine după ce a fost vestită demnitatea Sa, căci aici vedem mai exact cum Își folosește puterea de Împărat și cum îngrijește de supușii Lui.

14. *Domnul sprijinește pe toți cei ce cad.* Să citim acest verset în context cu versetul anterior și vom admira contrastul neașteptat: Același, care domnește cu o maiestate impunătoare, Se pleacă plin de dragoste spre aceia care sunt gata să cadă, ca să-i sprijinească, să-i îndrepte și să-i țină drept. Forma verbului în textul original (participiu) arată că El face aceasta tot timpul: El este Domnul Susținătorul. Este demn de luat în considerație faptul că El a ales pe cei ce cad și pe cei care au căzut, ca ei să fie tema deosebită a ajutorului Său plin de har. Noi oamenii ocolim pe semenii noștri »căzuți«, mai cu seamă pe ficele căzute ale poporului nostru, și este o îndurare deosebit de gingașă, că Domnul se uită la acestea cu privirea plină de milă a dragostei și le ajută cu mâna plină de iubire, și primește pe aceia care sunt păcătoșii cei mai notorii și cei mai disprețuiți de popor. Aceia dintre noi, care sunt gata să cadă, sunt ușor doborâți de cei tari și sunt călcați în picioare; frica și dependența lor îi face să devină prada celor mândri și puternici. Domnul le face și lor parte de ajutorul Său. El iubește să schimbe lucrurile – pe cei înalți îi smerește, și înalță din țărână pe cei neînsemnați.

Și îndreaptă pe toți cei încovoiați. O altă dovadă a harului care se coboară. Sunt mulți care nu pot să-și ridice curajoși capul, a căror inimă nu poate fi întărită prin mângâiere, ci șovăie și sunt în pericol de a ajunge ratați; El inspiră acestora un curaj nou și îi îndreaptă cu dragoste. Unii merg încovoiați sub povara zilnică și sunt gata să se prăbușească; pe aceștia îi întărește. Isus a eliberat pe o fiică a lui Avraam care optsprezece ani a fost ținută legată de satana, așa că ajunsese gârbovă și nu putea nicidecum să-și îndrepte spatele (Luca 13, 11-16). Prin aceasta S-a dovedit a fi Fiul Celui Preaînalt. Să ne gândim la Cel ce este sublim, care se pleacă, ca să îndrepte pe cei încovoiați, și se face mic, pentru ca aceia care sunt în pericol să cadă să se poată sprijini pe El! Nu vrem să trecem cu vederea cuvântul »toți«, menționat de două ori: Domnul are o inimă plină de compasiune pentru tot neamul celor suferinzi.

15. *Ochii tuturor nădăjduiesc în Tine.* Creaturile mâinilor Tale au învățat să privească la Tine; le-a devenit normal să privească la Tine pentru alinarea nevoilor lor. Așa cum copiii așteaptă tot ce au nevoie de la părinții lor, tot așa se uită creaturile la Dumnezeu, ca la Acela care îngrijește de ele. *Și Tu le dai hrana la vreme.* Ei nădăjduiesc în Dumnezeu, și El le dă. Gândul acesta aduce pe Dumnezeu așa de aproape de poetul nostru, că el vorbește iarăși cu Dumnezeu într-o formă vie de adresare, cu cuvântul intim »Tu«. Să ne mirăm când Domnul hrănește cu mâna Sa toate creaturile înfometate din jurul nostru, dă hrană tuturor ființelor vii, și printre ele și nouă? Asemenea unei turme de oi stau creaturile în jurul Domnului ca Marele lor Păstor; toate au ochii

îndreptați spre mâna Lui, în așteptare ca să primească hrană. Și ei nu vor fi dezamăgiți în așteptarea lor; căci atunci când va veni ceasul, va fi hrană potrivită pentru fiecare. Să observăm punctualitatea Domnului în oferirea hranei la timpul mesei – căci »la vreme« înseamnă: când a sosit timpul de masă, la timpul potrivit, sau de fapt; fiecăruia la timpul lui. Cât de deosebită este natura creaturilor în această privință, și cu toate acestea El dă hrana fiecăruia la timpul lui, așa că Domnul din cer, atât ziua cât și noaptea, în fiecare oră și în fiecare clipă este preocupat să hrănească turma Sa cea mare.

16. *Îți deschizi mâna, și saturi după dorință tot ce are viață*, adică cu lucruri bune care împlinesc dorințele. Numai Tu, Doamne, saturi totul! O faci cu generozitate, cu mână largă; o faci ușor, Tu trebuie numai să-Ți deschizi mâna, care este tot timpul plină; o faci așa de repede, ca și cum totdeauna toate proviziile necesare ar fi la îndemână. Ființele vii au nevoi, și ele vreau să le fie liniștite; Dumnezeu cel viu are bunul cu care pot fi satisfăcute tot felul de dorințe, plinătatea Îi este la îndemână, și El dă până la săturarea deplină, până la satisfacția interioară a creaturilor, așa că acestea nu mai suferă. În lucrurile spirituale, Domnul împlinește orice dorință căreia El Însuși i-a dat naștere în inimă, așa că dorința noastră este prezentarea anticipată a binecuvântării care va veni. În nici-un caz nu va fi trezită o dorință într-o ființă vie, numai pentru a fi chinuită, ci pentru ca creatura să caute satisfacerea ei, și s-o găsească. Orice dorință bună trebuie să se transforme în satisfacție.

Versetele pe care le-am studiat se referă la previziunea bună a lui Dumnezeu în lucrurile naturale pământești; le putem însă aplica și la viața spirituală, căci același Dumnezeu este Împărat în ambele ținuturi. Dacă deci privim la Dumnezeu pentru a obține iertarea, reînnoirea, sau ce dorim, nu vom nădăjdui zadarnic. Mâna Harului nu este niciodată închisă față de păcătos, atâta timp cât el trăiește, dacă se îndreaptă cu adevărat spre Dumnezeu.

17. Domnul este drept în toate căile Lui, și milostiv în toate faptele Lui.

18. Domnul este lângă toți cei ce-L cheamă, lângă cei ce-L cheamă cu toată inima.

19. El împlinește dorințele celor ce se tem de El, le aude strigătul și-i scapă.

20. Domnul păzește pe toți cei ce-L iubesc, și nimicește pe toți cei răi.

21. Gura mea să vestească lauda Domnului, și orice faptură să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt în veci de veci!

În aceste versete vedem pe Dumnezeul nostru ca Împărat în Împărăția Harului Său care acționează față de aceia care nădăjduiesc în El

17. *Domnul este drept în toate căile Lui, și milostiv în toate faptele Lui.* Toată cârmuirea și domnia Sa, felul Lui de a lucra și toate faptele Lui sunt demne de a fi laudate, căci toate corespund sfințeniei și dragostei Lui. Domnul nu poate fi nedrept, sau lipsit de bunăvoință. Orișice ar face, totdeauna activitatea Sa este în concordanță cu hotărârile Sale de mântuire și cu atitudinea Sa bună, pe care o are față de toate creaturile Sale. Aceasta este mărturisirea celor sfinți, care umblă pe căile Lui, și a celor ce trăiesc în dragostea Lui, care cunosc și cercetează lucrările și faptele Sale. Tot ce este Dumnezeu, și tot ce face El, trebuie să fie bun. În mântuirea pe care a lucrat-o pentru poporul Său este tot așa de drept și de sfânt ca și în toate căile și lucrările Lui. Dreptatea și harul sunt unite minunat în El.

18. *Domnul este lângă toți cei ce-L cheamă; și anume, este aproape nu numai datorită atotprezenței Sale, ci este aproape în Harul Său, simțind cu ei și oferindu-le harul și binefacerea.* El nu lasă în nevoie pe cei ce se roagă, și nu lasă singuri pe copiii Lui, care sunt în lume în luptă mare și în strâmtorarea lor strigă către El, ci totdeauna este de partea lor. Acest privilegiu nu este numai pentru unii, puțini, care strigă către El, ci pentru fiecare, căruia i se potrivește această descriere. *Toți* care se ascund sub pavăza Numelui Lui glorios, prin aceea că Îl cheamă cu rugăciuni și cereri pline de credință, vor afla că El este un Ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi. *Lângă cei ce-L cheamă cu toată inima;* căci sunt mulți ale căror rugăciuni de formă și căinți prefăcute nu-i va aduce niciodată în legătură cu Domnul. Pentru a putea să te rogi în

adevăr trebuie să ai o inimă sinceră și să ai adevărul în inimă; trebuie să fim smeriți, căci mândria este înșelătorie de sine, și noi trebuie să ne rugăm cu seriozitate, căci altfel rugăciunea este o minciună. Dumnezeu, care este Adevărul, nu se poate apropia de atitudinile prefăcute; El le cunoaște de departe și le urăște. Tot așa de puțin poate să țină departe de El pe cei ce sunt sinceri, căci o astfel de gândire este lucrarea Sa, și El nu părăsește lucrarea mâinilor Sale.

19. *El împlinește dorințele celor ce se tem de El*, a celor ce țin la onoarea Numele Lui și Legii Lui. Așa cum ei iau seama cu venerație la voia Lui, tot așa și El ia seama, cu toată dragostea, la voia lor, la ceea ce doresc. Ei vor avea ce le place, căci toată dorința lor este orientată spre ce *Îi place Lui*. O inimă sfințită dorește ce poate să-i dea Dumnezeu cel sfânt, de aceea toate dorințele ei vor fi pe deplin satisfăcute din plinătatea Domnului. *Le aude strigătul și-i scapă*. Apropierea Lui se va face simțită practic, într-un mod demn de demnitatea Împăratului sublim, căci ea le va aduce eliberarea. El va lua seama la strigătele lor după ajutor și le va trimite eliberarea din toate necazurile lor. El Însuși le va da mântuirea; El nu îi va îndruma spre ajutorul îngerilor, sau al sfinților.

20. *Domnul păzește pe toți cei ce-L iubesc*. Ei păstrează în inima lor dragostea pentru El, și El îi păzește prin dragostea Lui. Priviți ce progrese în afară și înlăuntru fac acești oameni privilegiați, despre care s-a spus mai întâi că ei se tem de Domnul și strigă către El: ei *Îl iubesc*, și în această dragoste sunt siguri înaintea oricărui pericol. Vrem să luăm seama și la multe »altele« care ne sunt prezentate în aceste ultime versete ale acestui Psalm (și chiar începând cu versetul 14). În fiecare verset Dumnezeu este totul în toate. *Și nimicește pe toți cei răi*. Nelegiuirea este pentru toți cei ce se tem de Dumnezeu și *Îl iubesc* o urâciune și o indignare, și de aceea toți cei ce s-au hotărât să persevereze în ea trebuie nimiciți. Așa cum legile și prescripțiile statului încearcă prin nimicire să facă inofensivi toți agenții patogeni provocatori de epidemii, tot așa regimul mondial moral al lui Dumnezeu hotărăște distrugerea a tot ce este rău; răul nu poate fi tolerat în prezența Celui ce este desăvârșit de sfânt. Ce ruine sunt deseori oamenii fără Dumnezeu, chiar în această lume! Ce monumente ale mâniei vor fi ei în lumea viitoare! Asemenea cetăților Ninive și Babilon, și a altor locuri distruse, vor exista numai ca dovezi cât de îngrozitor împlinește Dumnezeu amenințările Sale.

21. *Gura mea să vestească lauda Domnului*. Orice ar face alții, eu nu vreau să tac și să nu vestesc lauda Domnului; și despre orice ar vorbi alții, tema este clară pentru totdeauna: vreau să vestesc lauda Domnului. O fac acum, și o voi face cât timp gura mea mai poate vorbi. *Și orice făptură să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt în veci de veci!* A lăuda pe Dumnezeu nu este dreptul numai anumitor persoane, chiar dacă această persoană este unul ca David; și alții sunt datori să fie cântăreți. Toți oamenii, oricare ar fi națiunea și rasa căreia îi aparțin, oricare ar fi starea lor socială, și în orice epocă ar trăi, să intoneze împreună cântarea de laudă adresată Celui Preaînalt. Nimeni să nu gândească că este respins, dacă probabil nu va cânta cu o voce curată de clopot în această laudă adresată Domnului; tuturor le este permis, toți sunt invitați, toți sunt atenționați să laude pe marele Împărat. În mod deosebit *sfîntenia* Lui să fie subiectul adorării, căci aceasta este cununa și într-un anumit sens este suma, esența întregii Lui desăvârșiri. Numai inimile sfinte vor lăuda Numele Lui cel sfânt; o, dacă toate făpturile, adică, toți oamenii, care sunt carne și sânge, s-ar lăsa să fie sfințiți, atunci sfîntenia Domnului ar fi desfătarea tuturor. Această cântare, odată începută, nu va mai avea sfârșit. Va continua »totdeauna și încă o zi după aceea«, așa cum obișnuiau să spună bătrânii noștri. Dacă ar exista două veșnicii, sau douăzeci, toate să fie folosite pentru lauda Domnului, care trăiește veșnic, binecuvântează veșnic și este vrednic de laudă veșnică. Preaslăvit să fie Domnul pentru că ne-a făcut cunoscut Numele Lui, și preaslăvit să fie acest Nume, așa cum El ni l-a descoperit; da, preaslăvit, binecuvântat, preamărit să fie mai presus de tot ce putem noi înțelege, gândi, sau spune. Inimile noastre se desfătează în satisfacția oferită nouă de lauda Sa. Gura noastră, inima noastră și viața noastră să aparțină Dumnezeului nostru atât timp cât vom fi pe pământul acesta, și în veci de veci, când nu va mai exista timpul!